

Delo, 29. aprila

»Izjava Antona Drobniča polna sovraštva in žaljiva«

Javno izražanje stališč, družbenih, političnih, gospodarskih in drugih je v vsaki demokratični družbi samoumevno in dobro. Nič ni nenavadnega, če imajo ljudje različna mnenja o raznih zadevah, toda nenavadno je, da se v slovenski družbi vedno znova oglašajo nekaj gorečih posameznikov, ki iz bog vedi kakšnih interesov s svojimi nastopi v medijih izzovejo prepire med še vedno, žal, naivnimi občani.

Kdo so ti gorečnejši? Ni jih veliko, toda zelo bojeviti so pri vsiljevanju svojih prikrojenih »resnic«. Največ zdrah v Sloveniji povzročajo nekaj strankarskih veljakov in visokih državnih uslužbencev, ki niso lačni kruha, ker ga imajo v izobilju, lačni so le še več moči, kot jo imajo. Ker so že visoko na lestvici moči, jim ni treba dodatno študirati in utrjevati svojih znanj, kot to morajo dnevno delati pravi strokovnjaki, znanstveniki in delavci, kajti sicer ne bi mogli slediti novim dosežkom sodobnega sveta.

Teh nekaj, imenujemo jih »politični strokovni geniji«, se spozna na vse, prav na vse. Hobi teh »genijev« je prikrojavanje globalnih, celo po vsem svetu osvojenih in priznanih dejstev in resnic. Nesporo je nekaj: v civiliziranem demokratičnem svetu nihče ne dvomi o dokazanih in osvojenih splošno veljavnih dejstvih in ne pričinja razprav o znanih in že davno sprejetih dejstvih. Nihče ponovno ne izumlja kolesa in ne trdi, da je kolo lahko tudi štirioglato. Toda »politični strokovni geniji« v Sloveniji imajo tudi o okroglem kolesu svojo inačico, svojo »resnico«.

Hipotetičen, za običajnega človeka humoren, izmišljen primer: Kakšno bi bilo mnenje javnosti, če bi na primer šef nekega astronomskega observatorija ob koncu 20. stoletja razvil svojo »resnico« in trdil, da je središče kozmosa »provinzia Lubiana« in da sonce kroži okrog zemlje in ne obratno? Najbrž bi se prijazno misleči in strpni občani takšni trditvi blagohotno nasmehnil in rekli, da se je šefu pač zmešalo. Nihče, ki je vsaj osnovnošolsko izobražen, niti slučajno ne bi privolil v kakršnokoli razpravo o tej »resnici«.

In kakšna je slovenska stvarnost? »Novoresničarji«, ki se v bistvu norčujejo iz občanov, preprosto skličejo tiskovno konferenco. Na njej klatijo neumnosti in spreminjajo aksiome, splošno priznane resnice, vedejo se oblastniško, nihče jim po pameti niti do gležnjev ne seže. Govorci, »novoresničarji«, predvsem strankarski prvaki in visoki državni uslužbenci, brez kančka soli zdrave strokovne pameti prepričujejo hihitajoče se novinarje o svoji vzvišeni pameti, nakladajo in nakladajo. Novinarji se zabavajo, zadevo objavijo in zdraham je odprta pot. V »razpravo« posežejo celo ugledni ljudje in poznavalci razmer, toda več kot to, da se borijo z mlino na veter, ne morejo storiti. »Novoresničarji« se ne dajo, slovenska javnost je, v veliko veselje polpismenih »znanstvenikov«, prepolovljena. Žal celo priznani strokovnjaki sprejmejo »izziv« kvaziznanstvenikov, to je političnih »nadjudi« in visokih državnih »komandirjev«. Kakšna zmota! Je mar mogoča tehtna in strokovna razprava z nekom, ki ne pozna stvarnih dejstev in že splošno sprejetih dognanj? Na svetu in ne le pri nas!

Tak primer je razmišljanje občana g. A. Drobniča, ki je bilo deležno dokajšnje publicitete v medijih in pri resnih posameznikih, ki so se dali speljati na led in so se spustili v razpravo o že dokazanih, to je nespornih dejstvih, ki jih je ves demokratični civilizirani svet že nepreklicno osvojil. Če je že mogoče razumeti gnev borcev NOB, ne komunistov, pa ni mogoče pristati na ravnanje slovenske televizije, ki je namerala v oddaji »Pro et contra« razpravljati o nečem, o čemer dandanašnji ni mogoče razpravljati. Morda je to celo g. Drobnič doumel in sodelovanje v oddaji odpovedal.

Razumen človek se seveda lahko vpraša: ali je mogoče razprava z »novoresničarji«, ki ne vedo ali nočejo sprejeti globalne resnice, da je v II. svetovni vojni zmagala demokracija in ne nacizem, fašizem in izdajstvo? Zakaj je treba znova in znova razlagati neukim, da so bili Petein, Quisling, Pavelić in mnogi drugi preprosto izdajalci in nič drugega?! Mar je treba »novoresničarje« učiti temeljev bistva izdajstva lastnih narodov, ki je v vseh svetovnih leksikonih označeno kot kolaboracija, to je sodelovanje v prid zasedbenih sil (okupatorjev)...? So »novoresničarji« kdaj slišali za slovenske izdajalce? Če ne vedo zanje, potem tudi razprava z njimi o teh izdajalcih ni mogoča. Če pa te izdajalce poznajo, potem razprava ni več potrebna.

Preprosto povedano, o zločinskosti nacizma, fašizma in narodnega izdajstva je mogoče razpravljati, toda le o stopnjah zločinskega delovanja in posledicah zločinov proti človeštvu in demokratičnim vrednotam. Zločini nacizma, fašizma in narodnega izdajstva so aksiom, splošno priznana resnica, ki jo nihče normalen na svetu več ne postavlja pod vprašaj.

Razprava o zločinih komunizma med vojno in po vojni je zgodba zase. O zločinskosti komunizma je treba razpravljati, to je tudi dolžnost vseh demokratičnih sil po svetu in ne le v Sloveniji. Seveda pa ne kaže metati v isti koš komunizma in poštene borbe zavednih Slovencev proti okupatorjem in narodnim izdajalcem.

Kaj pa 27. april, v bistvu predmet tega za-

pisa? Praznik so uzakonili dobro misleči in svobodomisleni poslanci v državnem zboru. Ne obstaja pa nikakršna zakonska določba, da »morajo« ta dan praznovati tudi privrženci kolaboracije, v prevodu: narodnega izdajstva.

Vlado Ježovnik, dipl. iur., Maribor

Tako kot vedno v zgodovini slovenskega naroda se tudi v tem trenutku najdejo ljudje, ki so zmožni pljuniti na tiste svetle trenutke naše zgodovine, ki nas uvrščajo med demokratične in svobodomiselne evropske narode, ki so v II. svetovni vojni zmogli hrabrost in pogum ter se borili proti okupatorjem in tistim, ki so hoteli tudi naš narod uničiti. Takšen človek je tudi bivši nacistični kolaborant, pripadnik domobranskih enot, s čimer se je celo javno hvalil, zdaj žal generalni državni tožilec Anton Drobnič, ki hoče uporabiti še zadnje trenutke svojega službovanja za rehabilitacijo kolaboracionističnih enot in njihovih zločinskih dejanj.

Čeprav lahko njegove izjave vzamem zgolj kot trobezlanje nekoga, ki ga žeja po zavrženih režimih in ga boli lastna odločitev za napačno stran, kot človek, čigar rod je dal ustanovitelja TIGR, katerega kar nekaj pripadnikov je dalo življenje med NOB, pač ne morem dovoliti takih žalitev. Človek, ki ustanavlja protizakonite tožilske skupine za pregon drugače mislečih, nekako po vzoru MVAC, pač ne bo delil svoje resnice meni, ki se s ponosom zavedam žrtev svojih prednikov, še posebej v II. svetovni vojni, njihovega trpljenja v gozdovih, v Ravensbrücku, Dachauu, Gonarsu, pa tudi njihovega trpljenja po vojni, ko so gradili porušeno domovino, ki je tudi ljudem Drobničevega kova omogočila nemoten študij in kariero. In mislim, da vsi svobodomiselni ljudje razmišljajo enako kot jaz.

Morda pa je vse skupaj le onemogli bes ostarelega domobranca, ki se mu izteka čas, Evropa pa kljub vsem mogočim poizkusom ljudi njegovega kova, oprati se krivde, vedno bolj spoznava in ugotavlja, kdo je bil na kateri strani in komu je mesto v demokratični protifašistični Evropi, komu pa v zgodovinskih učbenikih pod oznako izdajalec.

Zmago Jelinčič, Ljubljana
